

Η δικαίωσις με την Χάριν του Θεού

*Εδάφιο κλειδί: «Τούτο
ανακαλώ εις την
καρδίαν μου, όθεν έχω
ελπίδα· Έλεος του
Κυρίου είναι, ότι δεν
συνετελέσθημεν,
επειδή δεν εξέλιπον οι
οικτιρμοί αυτού.»
— Θρήνοι 3:21,22*

*Επιλεγμένα εδάφια:
Θρήνοι 3:16-26*

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΙΕΡΕΜΙΑΣ
ονομάστηκε «ο προφήτης που
κλαίει» επειδή είχε προείπει την
καταστροφή του Πρώτου Ναού
στην Ιερουσαλήμ. Στο μάθημά
μας βρίσκουμε μεταφορικές
εκφράσεις της στενοχώριας του
λαού του Θεού λόγω της
ανυπακοής του. Ήταν σαν
εκείνους που ζούσαν με τραχύ
ψωμί περισσότερο κατάλληλο
για να σπάσουν τα δόντια παρά
να θρέψουν, και ήταν σε

κατάσταση μεγάλου πένθους σαν εκείνους καλυμμένους
με στάχτη. —Θρήνοι 3:16

Στο Β' Χρονικών 35:25 διαβάζουμε: «Και
εθρήνησεν ο Ιερεμίας διά τον Ιωσίαν· και πάντες οι
ψάλται και αι ψάλτριαι αναφέρουσιν έως της σήμερον εις
τους θρήνους αυτών τον Ιωσίαν, και έκαμον αυτούς
νόμιμον εν τω Ισραήλ· και ιδού, είναι γεγραμμένοι εν τοις
Θρήνοις.». Η έννοια των «θρήνων» σε αυτά τα εδάφια
είναι «ένα λόρδο, άσμα ή ελεγεία». Ήταν σύνηθες για
τους Εβραίους να κάνουν θρήνους ή πένθιμα άσματα για

το θάνατο ενός μεγάλου ηγέτη. Ο Ιερεμίας αναγνώρισε στον Βασιλιά Ιωσία μια γνήσια πίστη στον Ιεχωβά που άξιζε ιδιαίτερη τήρηση.

Το Βιβλίο των Θρήνων είναι ένας από τους πέντε «Πάπυρους» της με τους άλλους να είναι τα Βιβλία της Εσθήρ, το Άσμα Ασμάτων, η Ρουθ και ο Εκκλησιαστής. Κάθε ένας από αυτούς τους Πάπυρους διαβάζεται σε συναγωγές σε διαφορετική εβραϊκή ιερή ημέρα. Το Βιβλίο των Θρήνων διαβάζεται κάθε χρόνο την Tisha B'Av, την ένατη ημέρα του μήνα Av, τόσο στις πρωινές όσο και στις απογευματινές λειτουργίες της συναγωγής. Αυτή είναι μια ειδική ημέρα κοινού πένθους στο εβραϊκό ημερολόγιο. Οι Ραβίνοι ισχυρίστηκαν ότι ο Θεός όρισε αυτή την ημέρα ως ημέρα τιμωρίας για την έλλειψη πίστης που αποδείχθηκε από τους Ισραηλίτες κατά τη διάρκεια της περιπλάνησής τους στην έρημο μετά την Έξοδο από την Αίγυπτο. Άλλα γεγονότα που θρηνοούνται αυτή την ημέρα είναι η καταστροφή του Πρώτου και του Δεύτερου Ναού στην Ιερουσαλήμ.

Γνωστή ως η πιο θλιβερή ημέρα του Ιουδαϊσμού του χρόνου, η Tisha B'Av είναι ένα μέσο ευαισθητοποίησης για τις προσωπικές αποτυχίες. Είναι μια περίοδος ενδοσκόπησης ή εσωστρέφειας για επανασύνδεση με πνευματικές και όχι σαρκικές ανάγκες. Η θλίψη των Θρήνων υπενθυμίζει στους Εβραίους τη σημασία όχι μόνο να θρηνούν για τις προσωπικές αμαρτίες, αλλά να ζητούν από τον Κύριο τη συγχώρεσή του όταν αποτυγχάνουν. Ο Ιερεμίας ήταν επίσης προφήτης της ελπίδας. Μας υπενθυμίζει στο σημερινό εδάφιο-κλειδί ότι δεν είμαστε χαμένοι στις προηγούμενες αποτυχίες μας: «Ακόμα τολμώ να ελπίζω όταν θυμάμαι αυτό: Η πιστή αγάπη του ΚΥΡΙΟΥ δεν τελειώνει ποτέ! Το έλεός του δεν σταματά ποτέ.»

Ως Χριστιανοί που ακολουθούμε τα χνάρια του

Ιησού, έχουμε επίσης οδηγίες να απορρίψουμε τις σαρκικές πράξεις και να ενισχύσουμε την πνευματική μας σύνδεση με τον Επουράνιο Πατέρα. Ο Απόστολος Παύλος μας νουθετεί: «Τώρα όμως απορρίψατε και σεις ταύτα πάντα, οργήν, θυμόν, κακίαν, βλασφημίαν, αισχρολογίαν εκ του στόματός σας· μη ψεύδεσθε εις αλλήλους, αφού απεξεδύθητε τον παλαιόν άνθρωπον μετά των πράξεων αυτού και ενεδύθητε τον νέον, τον ανακαινιζόμενον εις επίγνωσιν κατά την εικόνα του κτίσαντος αυτόν.» —Κολ. 3:8-10

Αν ποτέ νιώθουμε απελπισμένοι και αποκομμένοι από τον Κύριο, ή νιώθουμε ενοχή, είθε τα λόγια παρηγοριάς και ελπίδας του Ιερεμία να μας ενθαρρύνουν: «Καλόν είναι και να ελπίζη τις και να εφησυχάζη εις την σωτηρίαν του Κυρίου.» —Θρήνοι 3:26 ■